

ΕΡΩΤΙΚΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΒΑΓΚΝΕΡ

(Τὴν ἔστειλε ἀπὸ τῆ Βενετία τὴν πρώτη Ἰανουαρίου τοῦ 1859, στὴν κ. Βένετουκ).

Δημοσιευμένο ἀπὸ τὴ L. BARTHOU

Ἀγαπητὴ μου.

Ὅχι μὴ λυπάσαι καὶ μὴ μετανοιώσεις γι' αὐτὰ τὰ χάδια ποῦ μοῦ χάρισες, καὶ ποῦ μ' αὐτὰ στόλισες τὴ φτωχὴ μου ζωὴ.

Δὲν τὰ γνώριζα αὐτὰ τὰ μυρωμένα ἄνθη, τὰ ξεριζωμένα ἀπὸ τὸ παρθενικὸ χῶμα τοῦ εὐγενικοῦ ἔρωτα! Ἦναι, λοιπόν, τοῦ ποιητῆ, ἦταν γραφτὸ νὰ γίνῃ ὑπέροχη πραγματικότης. Ἡ βροσιὰ αὐτῆ τῆς ζωογόνος καὶ μεταμορφώτρας χαρᾶς ἔπρεπε νὰ πέσῃ μιὰ φορὰ ἀκόμα ἐπάνω στὸ σῆμα τοῦ χῶμα τῆς ζωῆς μου. Ποτέ μου δὲν τῶχα ἔλπει, μὰ τῶρα μοῦ φαίνεται πὼς μ' ἔλα αὐτὰ τῶζερα.

Τῶρα ἐξευγενίστηκα, πήρα τὸν τίτλο τοῦ ἱππότη. Μέσα στὴν καρδιά σου, μέσα στὰ μάτια σου, ἀπ' τὰ χεῖλη σου, λυτρώθηκα ἀπὸ τὸν κόσμο. Τὸ κάθε μέλος τοῦ σώματός μου, εἶναι ἐλεύθερο κι' εὐγενικό. Ἐχοντας τὴ συναισθησιὴ πὼς ἀγαπήθηκα ἀπὸ σένα μ' αὐτὴ τὴν πληρομὴ τῆς στοργῆς, κι' αὐτὴ ἡ βαθεῖα κι' ἀγνότητα μοῦ διαπερνᾷ τὸ κορμὶ σὰν μιὰ θεῖα ἀνατριχίλα. Ἀχ! ἀναπνέω ἀκόμα τὴ μαγικὴ μυρωδιὰ αὐτῶν τῶν λουλουδιῶν ποῦ μάζεψες γιὰ μένα, πάνω στὴν καρδιά σου! Δὲν ἦσαν σπέρματα τῆς γῆινης ζωῆς, ἀλλὰ τὸ σῶμα τῶν ἐξώκοσμων λουλουδιῶν ἐνὸς θανάτου θεικοῦ, μιᾶς ζωῆς αἰώνιας.

Ἄλλοτε τὰ ἄνθη αὐτὰ στολίζανε τὰ σώματα τῶν ἡρώων πρωτοῦ γενοῦνε στάχτη ἀπὸ τὴ φωτιά. Κι' ἡ ἐρωμένη τους ριχνόταν μέσα σ' αὐτὸ τὸ πυρωμένο ἀπὸ φλόγες κι' εὐωδιές μνήμα, γιὰ νὰ ἐνώσῃ τὴ στάχτη τῆς μὲ τὴ στάχτη τοῦ ἀγαπημένου τῆς. Καὶ τότε γινόταν ἕνα, ἕνα καὶ μόνο στοιχεῖο, ὄχι δυὸ ὑπάρξεις πιά ἀνθρώπινες ἀλλὰ μιὰ θεῖα οὐσία τῆς αἰωνιότητος. Ὅχι, μὴν τὸ μετανοιώσεις. Ἡ φλόγες αὐτὲς καίγανε λαμπρές, καθάρειες κι' ἀγνές. Χωρὶς καμιὰ σκοτεινὴ λαύρα, καὶ καμιὰ καπνία ἀγωνίας δὲν ἐμόλυνε τὴ λαμπρότητά τους. Τὰ ἐρωτικά σου χάδια εἶναι ἡ καρὸνα τῆς ζωῆς μου, τὰ τριαντάφυλλα τῆς χορᾶς ποῦ στολίσανε τ' ἀκάνθινο στεφάνι μου. Μὰ νὰ με, περῆθανος καὶ εὐτυχισμένος. Μιὰ εὐχὴ παραπάνω εἶναι κι' ἕνας πόθος περισσότερος! Ἀπόλαυσι ὑπέρτατη, συνειδησι καὶ δύναμη γιὰ ἔλα· θάρρος γιὰ ν' ἀψηφῆσω ὄλες τίς φουρτοῦνες τῆς ζωῆς.

Ὅχι! Ὅχι! Μὴ τὸ μετανοιώσεις!...

Μὴ τὸ μετανοιώσεις!...

Τὸ παθητικὸ καὶ φλογισμὸ αὐτὸ καίμενο, ποῦ τὸ διαπερνῶν ρίχνῃ ἐρωτικά, εἶναι μιὰ μαρτυρία παράφορης ἀγάπης. Μποροῦν νὰ συζητηθοῦν ἡ λέξει καὶ νὰ σχολιαστοῦν οἱ ἀπαρχώσεις του, ἀλλὰ κυρίως ἀξίζει γιὰ τὴ συγκίνησι, τὸν τόνο, καὶ τὴ φλόγα του. Θάρρειε ἄραγε νὰ τὸ ἐρητύρωμε σὰν μιὰ ἀμολογία, καὶ νὰ πιστέρωμε, μαζί μὲ τὸν Ἐ. Σουρέ, πὼς καὶ γιὰ τοὺς δυὸ αὐτοὺς ἔραστὲς τοῦ Ἀσολοῦ, ἔως καὶ γιὰ τὸν Τριστάνο καὶ τὴν Ἰζόλδη, ἡ βάσι τῆς ἀγάπης τους σῆσθηκε μέσα στὴ βαθεῖα νόχτα:

Μετάφρασι Γ. ΠΛΟΥΤΗ